

Arrest

nr. 154 187 van 9 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. SLABBAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 26 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 78 088 van 27 maart 2012 de afstand van het geding vaststelt nu de beslissing werd ingetrokken op 8 februari 2012.

Op 8 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 maart 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.11.2009 werd ingediend door:

L., F. (R.R.: ...)

nationaliteit: Marokko

geboren te Tafarsit op 00.00.1969

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft -namelijk het feit dat zij tussen 2003 en 2006 en tussen 2008 en 2009 Nederlandse les heeft gevolgd, dat zij deelneemt aan sociale activiteiten, dat zij gekend is in haar buurt en dit kan staven met attesten en getuigenverklaringen- dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Zij verklaart dat zij sinds 2001 in België verblijft, maar zij heeft, tot de aanvraag 9bis van 25.11.2009 geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om haar verblijf in België te wettigen. Betrokkene legt weliswaar een attest van registratie bij het Antwaarps Asiel voor, maar betrokkene toont niet aan dat zij verdere stappen heeft ondernomen om haar verblijf te wettigen. Evenmin blijkt uit de studie van het administratief dossier van betrokkene dat zij dit geprobeerd heeft. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan zijn integratie onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Op 8 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 maart 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 08/02/2012,

wordt aan L., F. (V)

geboren te Tafarsit (Marokko), op 00.00.1969,

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 29.04.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.*

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie in de bestreden beslissing besluit tot de ongegrondheid van de aanvraag van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat verzoekster met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissing verwijst naar de beslissing desbetreffend.

Terwijl overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te worden.

Dat het de wil van de wetgever geweest is te eisen dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig zou worden gemotiveerd.

Dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster zich zou hebben genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij geïntegreerd zou zijn het loutere gevolg daarvan is, zodoende dat dit onmogelijk een grond voor regularisatie kan vormen.

Dat in casu verzoeker een aanspraak heeft verricht, zich beroepende op de inmiddels vernietigde instructie van 19.07.2009, waarop verzoekster huidig verweer niet baseert.

Dat zulks geschiedde op 25.11.2009 en er slechts een beslissing tussenkwam op 08.02.2012.

Dat hieraan volkomen werd voorbijgegaan door de verwerende partij.

Dat bovendien in casu verzoeker onafgebroken in België heeft verbleven sedert 2001 en uit de duur van zijn verblijf de duurzame verankering kan worden afgeleid.

Dat verzoeker daarenboven een goede kennis (actief en passief) van de Franse taal en daarenboven voortdurende inspanningen levert om zich verder te bekwamen in de Nederlandse taal.

Dat in casu een belangenafweging dient te worden gemaakt gelet op de vaststaande verankering van verzoeker.

Dat aldus niet rechtmatig en in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur werd gehandeld door de verwerende partij en verzoeker aldus enkel kan besluiten dat een niet afdoende motivering opzichts hem werd weerhouden.

Dat aldus de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Dat een dergelijke motivering niet duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster zich heeft gebaseerd op de instructie van 19 juli 2009, dat zij zich evenwel niet op deze instructie kan beroepen omdat deze werd vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009 en op 5 oktober 2011 waardoor de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn; dat wat de lokale verankering betreft van verzoekster zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie nu zij verklaart sinds 2001 in België te verblijven maar zij tot 25 november 2009 geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om haar verblijf in België te wettigen. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, lid 1, 1° van de vreemdelingenwet en het motief dat verzoekster niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, met name niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar enig middel tevens inhoudelijke kritiek uit op de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing, zodat het middel derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden behandeld.

Verzoekster betoogt dat het motief in de eerste bestreden beslissing, dat zij zich bewust in illegaal verblijf zou genesteld hebben kennelijk onredelijk is. Zij wijst erop dat zij reeds op 25 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en dat zij pas op 8 februari 2012 een beslissing mocht ontvangen. Ze wijst er nogmaals op dat zij sinds 2001 onafgebroken in België verblijft waaruit een duurzame verankering blijkt, dat zij een goede kennis heeft van de Franse taal en inspanningen levert voor de Nederlandse taal en dat er een belangenafweging diende te gebeuren.

De verwerende partij oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat verzoekster verklaart sinds 2001 in België te verblijven maar dat zij pas op 25 november 2009 een aanvraag indiende om haar illegaal verblijf te regulariseren. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekster zich van 2001 tot november 2009 blijkbaar genesteld heeft in illegaal verblijf. Evenmin is het kennelijk onredelijk te oordelen dat haar keuze om jaren illegaal te verblijven niet in haar eigen voordeel kan worden ingeroepen aangezien het langdurige verblijf te wijten is aan haar eigen houding en verwerende partij oordeelt dat dit geen grond kan vormen voor een regularisatie. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privéleven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Het feit dat verzoekster verklaart duurzaam verankerd te zijn, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf. Verwerende partij heeft haar verankering dat het gevolg is van haar langdurig verblijf in België afgewogen tegen de illegaliteit van haar verblijf en het feit dat zij gedurende jaren geen enkele poging heeft gedaan om haar verblijfssituatie te regulariseren. Verwerende partij oordeelt dat zij zelf verantwoordelijk is voor deze situatie en dat zij zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf waardoor haar verankering geen grond kan vormen tot regularisatie. Een belangenafweging is bijgevolg wel aan de orde.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN